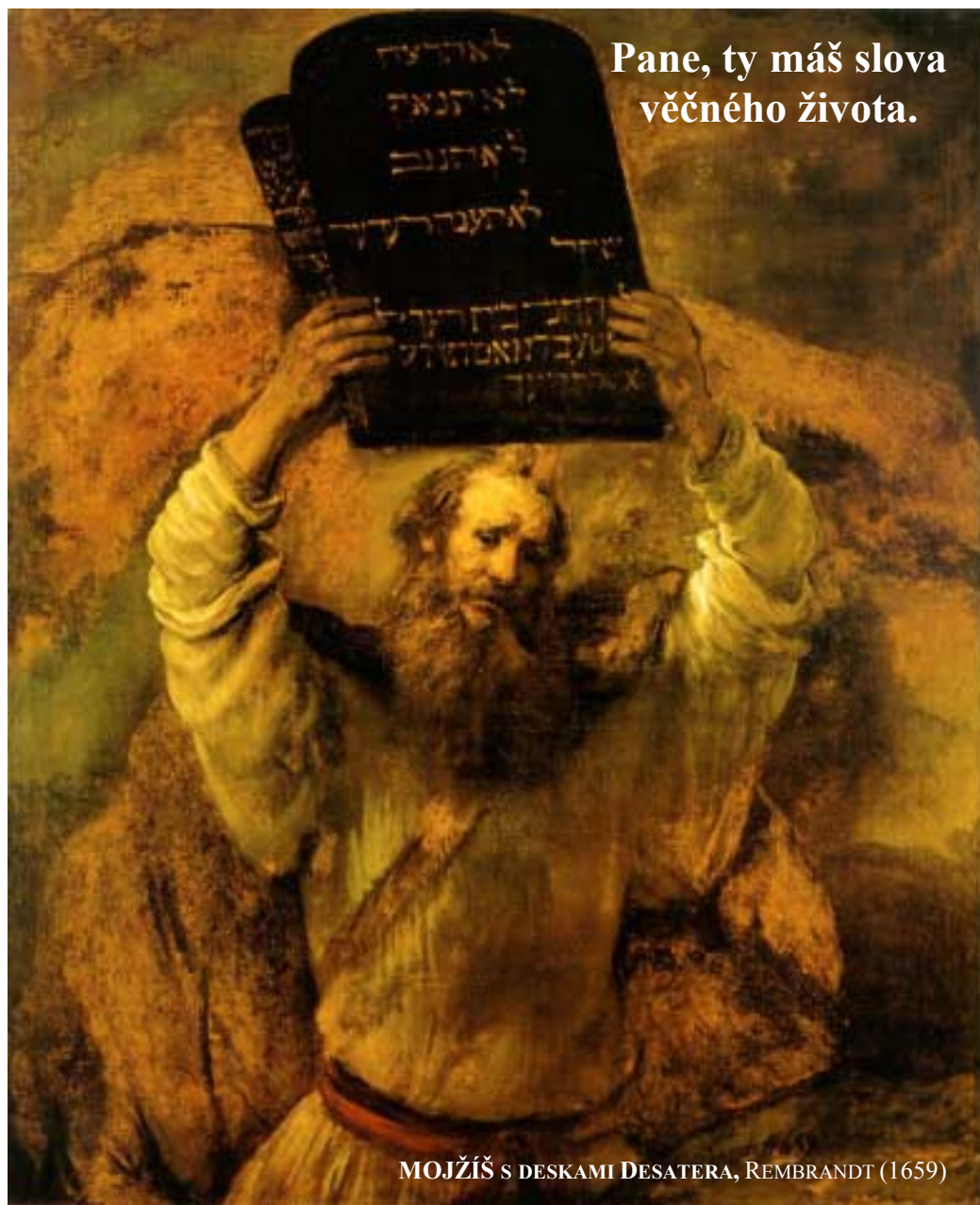

FARNÍ INFORMÁTOR

3. NEDĚLE POSTNÍ – 19. BŘEZNA 2006

Pane, ty máš slova
věčného života.

MOJŽÍŠ S DESKAMI DESATERA, REMBRANDT (1659)

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry,
na tomto
posvátném místě,
které si zvolil Bůh,
jenž nás skrze
svého Syna vyvedl
ze země otroctví
hříchu a smrti,
vzývejme jeho moc
a jeho moudrost:

**L: HOSPODINE,
NÁŠ BOŽE,
VYSLYŠ NÁS.**

● Za Církev, aby
v tomto čase postu,
modlitby a dobro-
činnosti měla svůj
pohled upřený na
Krista a v síle jeho
lásky dokázala
přivádět ke spáse
všechny národy.
● Za všechny,
kdo kráčejí údolím
vnitřních temnot
a stínů,
aby nepodlehli
pokušiteli,
který jim

podsoává zoufalství či klamnou naději, vloženou do díla svých rukou, ale s důvěrou se obrátili k Božímu milosrdenství – jediné hranici, vymezené každému zlu.

● Za naši farní rodinu, abychom v obrácení se k božskému Mistru a v zakoušení jeho milosrdenství skrze svátost smíření odhalili "pohled", který nás do hloubky zkoumá a zná.

● Za věřící farnosti Hroznová Lhota, kteří nás v těchto dnech provázejí svými modlitbami, aby po příkladu sv. Jana Křtitele připravovali cestu Pánu v srdcích blízkých i vzdálených.

● Za všechny věrné zemřelé, aby pro své pozemské očekávání tvého příchodu, byli očištěni od svých vin a došli blaženého patření na tvou slávu.

K: Bože, náš Otče, vyslyš prosby této své rodiny a projev na nás svou moc a svou moudrost, kterou jsi zjevil ve svém ukřižovaném Synu, Ježíši Kristu, který s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

L: Amen.

LITURGICKÉ TEXTY 3. NEDĚLE POSTNÍ

1. ČTENÍ – Ex 20,1-3.7-8.12-17

Bůh vyhlásil všechna tato přikázání:

„Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví.

Nebudeš mít jiné bohy mimo mě.

Nezneužiješ jména Hospodina, svého Boha. Hospodin nenechá bez trestu toho, kdo by jeho jména zneužíval.

Pamatuj na den sobotní, že ti má být svatý.

Cti svého otce i svou matku, abys dlouho žil na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh.

Nezabiješ.

Nezcižoložíš.

Nepokradeš.

Nevydaš křivé svědectví proti svému bližnímu.

Nebudeš dychtit po domu svého bližního. Nebudeš dychtit po ženě svého bližního, ani po jeho otroku, ani po jeho otrokyni, ani po jeho býku, ani po jeho oslu, vůbec po ničem, co patří tvému bližnímu.“

ŽALM 19

Hospodinův zákon je dokonalý, občerstvuje duši, – Hospodinův příkaz je spolehlivý, nezkušenému dává moudrost. Hospodinovy předpisy jsou správné, působí radost srdci, – Hospodinův rozkaz je jasný, osvětluje oči. Bázeň před Hospodinem je upřímná, trvá na věky, – Hospodinovy výroky jsou pravdivé, všechny jsou spravedlivé. Dražší jsou nad zlato, nad hojnost ryzího zlata, – sladší jsou nad med, nad šťávu z plástů.

2. ČTENÍ – 1KOR 1,22-25

Bratři! Židé si přejí zázraky, Řekové zase hledají moudrost, ale my kážeme Krista ukřižovaného. Židy to uráží a pohané to pokládají za hloupost. Ale pro ty, kdo jsou povoláni, ať jsou to židé nebo pohané, je Kristus Boží moc a Boží moudrost. Neboť „pošetilá“ Boží věc je moudřejší než lidé a „slabá“ Boží věc je silnější než lidé.

EVANGELIUM – JAN 2,13-25

Byly blízko židovské velikonoce a Ježíš se odebral vzhůru do Jeruzaléma. V chrámě zastihl prodavače býčků, ovcí a holubů i směnárníky, jak tam sedí. Tu si udělal z provazů důtky a vyhnal všechny z chrámu i s ovcemi a býčky, směnárníkům rozházel peníze a stoly jim zpřevracel a prodavačům holubů řekl: „Jděte s tím odtud! Nedělejte z domu mého Otce tržnici!“ Jeho učedníci si vzpomněli, že je psáno: „Horlivost pro tvůj dům mě stravuje.“ Židé mu však namítli: „Jakým znamením nám dokážeš, že tohle smíš dělat?“ Ježíš jim odpověděl: „Zbořte tento chrám, a ve třech dnech jej zase postavím.“ Tu židé řekli: „Tento chrám se stavěl šestačtyřicet let – a ty že bys ho zase postavil ve třech dnech?“ On však to řekl o chrámu svého těla. Teprve až byl vzkříšen z mrtvých, uvědomili si jeho učedníci, co tím chtěl říci, a uvěřili Písmu i slovu, které Ježíš řekl.

Když byl v Jeruzalémě o velikonočních svátcích, mnoho jich uvěřilo v jeho jméno, když viděli znamení, která konal. Ježíš se jim však sám nesvěřoval, protože znal všechny a nepotřeboval, aby mu někdo něco o lidech vykládal. Sám totiž věděl, co je v člověku.

OBRÁCENÍ

(úvaha Jeho Eminence Tomáše kardinála Špidlíka S.I., čestného občana Pustiměře)

„Je doba, abychom se vážně obrátili“, tím napomenutím začal postní kazatel svou řeč. Nevšiml si, že jsou pod kazatelnou kluci, kteří se rádi pošklebují. Ti se začali obracet materiálně, zády k oltáři a tváří k děvčatům. Na štěstí nad nimi bděl kostelník a ukončil jejich mimiku pohrůzkou pohlavků. slovo obrácení je v

duchovním životě známé, ale je to metafora všeobecného rázu. Někdo šel po jisté cestě, zjistil, že jde špatně, vrátí se tedy nazpět, obrátil se. není to příjemné, ale je to nutné. Cesta je obraz života. I tu se jde často špatným směrem. Proto bývá člověk napomenut: „Půjdeš-li takto dál, skončíš špatně.“ Toto napomenutí slyší nemocný, který zanedbává životosprávu, kterou mu určil lékař. Otec ji dává synovi, který špatně hospodaří s tím, co zdědil. Dává ji tedy i církve těm, kdo žijí nemorálně, vyzývá hříšníky k obrácení.

Obrátit se na cestě znamená vrátit se nazpět, odkud jsme vyšli. To ovšem není konečné řešení. Musí se najít cesta nová. Ale jak ji najde ten, kdo neví, kam má namířeno. To je situace mnoha lidí dneška. Stále se obrací: mění zaměstnání, místo, manželky. Sami si pak postesknou: „Takhle už to nejde dál! Už je mně tak dost smutno a ještě začít s pokáním?“ Z těch málo poznámek vidíme, že mají slova, kterých se v kostele zvláště v postní době tolik užívá, ne příliš dobrý zvuk. Je potřeba si je lépe ujasnit. Pocházejí z biblického slovníku. Písmo ovšem nebylo psáno česky, proto se musíme obrátit k originálnímu jazyku, kde byly řečeny poprvé. Slovo obrácení odpovídá výrazu hebrejskému. Tam náprava chybného života se vyjadřuje obrazem, který jsme právě rozbírali: změnit pomýlenou cestu. Ukázali jsme, že to potřebuje bližšího vysvětlení, aby se nedošlo k nedorozumění. Slovem pokání pak překládáme výraz řecký, kterého užívá evangelium: *metanoia*. Ale je to překlad ještě neurčitější než výraz obrácení. Povězme si tedy, co naznačuje v originále.

Řecké *metanoia* je složeno ze dvou částí: je tu slovo *noia*, které znamená myšlenku, názor na něco, a předtím je vsazena předpona *meta*, která označuje něco, co je za tím. Celek tedy znamená změnu myšlení, náhledu. Dělat pokání tedy znamená na prvním místě začít se dívat na věci jinak. Pro toho, kdo se začne dívat na svět a na události jinak než předtím, všechno se nápadně změní. Smějeme se např. tomu, co nás dříve rozčilovalo, nebo naopak nás tíží a znepokojuje to, co jsme dřív nebrali dost vážně. V tom smyslu dělá pokání např. ten, kdo se zanedbával léčit, až když uslyšel je tu nebezpečí rakovinného nádoru.

Už staří stoučtí filozofové poukazovali na to, jak je důležité změnit myšlení při všech životních problémech. Často se nám stává, že jsme nespokojeni se situací, do které jsme se

dostali. Nemoudří lidé se hned rozčílí a chtějí všechno změnit. Pochopitelně se jim to nedaří a jsou nespokojenější než předtím. Proto vybízeli antičtí filozofové, aby člověk změnil na události svůj názor. Do krajnosti šli v tomto směru tzv. cynikové. Radili: Neberte si nic k srdci a nic vás nebude trápit. Dodnes říkáme cynik člověkoví, který se směje tomu, co druzí berou smrtelně vážně. O pověstném Diogenovi se vypravuje, že spal v sudě a smál se svým spoluobčanům, kolik se napracují, aby měli pěkné bydlení. On se místo toho klidně vyhříval na slunko. Když pak ho navštívil dobyvatel světa Alexander Veliký a ptal se ho, co by pro něho mohl udělat, dostal stručnou odpověď: „Uhnout trochu na stranu, protože mně zastiňuješ slunko.“ Ten příklad se vyprávěl v antických školách, aby se žáčci učili být otrlými a nebáli se všelicos umět s úsměvem vydržet. Je to ovšem příklad tuze křiklavý a málo ušlechtilý. Křesťanům se podařilo dát mu jemný smysl obrazný. Slunce našeho života je Bůh. Kdo se umí těšit z jeho paprsků, z jeho stále prozřetelnosti, toho netíží denní starosti, bere je lehce a s odvahou.

V tomto smyslu má hluboký smysl napomenutí duchovních autorů, abychom dělali stále pokání. Není to odvracení se od světa, od povinné práce, od lidí, s kterými žijeme, ale je to stále lepší pochopení cíle, ke kterému vedou. Znamená to vidět, jak vidí Bůh. Ten pak při stvoření sám řekl, že je všechno dobré. Tak také viděli svět tři apoštolé, kteří vystoupili s Kristem na horu Tábor a s údivem zjistili, jak je všechna skutečnost proměněná.

Zažil jsem jednou okázalou slavnost proměnění Páně. Bylo to v Rumunsku, ještě za času totalitárního režimu, ale přesto to bylo okázalé. Lidé chápali ten den jako svátek klášterů. Venkované přijížděli v pomalovaných selských vozech, tažených ověncenými koňmi, k velkému klášteru, kde se na nádvoří sloužila liturgie za účasti biskupů a mnoha kněží. Zpěv byl slyšet daleko v okolí. Ptal jsem se, proč je právě toto tajemství svátkem klášterů. Dostalo se mě tradičního vysvětlení. Mnišský život je život stálého pokání. Oblékají se do tmavých smutečních šatů a modlí se za odpuštění hříchů. Ale bylo by velkým omylem si myslet, že je to život smutný. Má tu naopak převládat neustálá radost, protože se snaží vidět svět tak, jak jej vidí Bůh, jak tedy skutečně je. Mají upnout pohled na to, co je tu krásné, trvalé, věčné a nemají se trápit pro to, co rychle přejde a co jenom zastiňuje na chvilku paprsky slunce – Krista.

Když chápeme obrácení a pokání v tomto smyslu, pak to nejsou slova, která by nás měla postrašit a znechutit, ale naopak dávat nám odvahu do života. Okolnost, že se mluví o pokání nejvíce v postní době je také charakteristická: je to příprava k velikonoční radosti.

Jako dodatek k tomu můžeme uvést podivné spojení dvou výrazů, které jsou na první pohled také protichůdné: pokání a sláva boží. Podle předpovědi proroků přijde boží království s velkou slávou. Co je sláva? Český výraz souvisí se slovem. Slavné je tedy to, co je předmětem slov, o čem se všude mluví. Podobný původ má i latinské *fama*. Řecké *doxa* patří tomu, co se zdá velkým, co se projevuje navenek. Právě proto moudří lidé považují slávu za něco klamného, bezvýznamného. „Nejsi větší proto, že se o tobě pěkně mluví,“ napomíná knížka *Následování Krista*. Ale hebrejský výraz pro slávu, *kabod*, je vážnější. Znamená to, co je opravdu důležité. Proto se modlíme: „Sláva Otci i Synu i Duchu svatému“ a tvrdíme, že jedině Bohu patří sláva.

Když ve Starém zákoně malý židovský národ vítězil v boji se silnými nepřáteli, čteme, že se sláva boží šířila po vší zemi. V Novém zákoně Bůh vítězí nad jediným opravdovým nepřítelem, to je nad zlobou a hříchem. Lidé, kteří dělají pokání, vítězí spolu s ním a tím se už i dnes sláva boží šíří po celé zemi. Církev je svatá, ne proto, že by se v ní nevyskytovali lidé hříšní, ale protože stále hřích přemáhá, putuje tedy k poslednímu a definitivnímu dni vítězství, které je cíl toku dějin.

KOMPENDIUM SOCIÁLNÍ NAUKY CÍRKVE

JANU PAVLU II. MISTRU SOCIÁLNÍ NAUKY
EVANGELNÍMU SVĚDKU SPRAVEDLNOSTI A MÍRU

I. ČÁST

*„Teologická dimenze se jeví nezbytnou
jak pro výklad, tak pro řešení současných
problémů lidského soužití
(Centesimus annus, 55)*

PRVNÍ KAPITOLA BOŽÍ ZÁMĚR S LIDSTVEM

I. BOŽÍ OSVOBOZUJÍCÍ JEDNÁNÍ V DĚJINÁCH IZRAELE

a) Nezištná Boží blízkost

23. Z Desatera vyplývá závazek, který se týká nejen toho, co souvisí s věrností jedinému pravému Bohu, ale také sociálních vztahů uvnitř lidu Smlouvy. Tyto vztahy jsou zvláště regulovány tím, co se definuje jako *právo chudého*: „Bude-li uprostřed tebe nějaký tvůj bratr v nouzi ... nezatvrdíš své srdce a nezavřeš ruku před svým potřebným bratrem; nýbrž otevřeš svou ruku a půjčíš mu, co potřebuje v nouzi, v níž se nachází“ (Dt 15,7-8). To všechno platí i ve vztahu k cizincům: „Bude-li cizinec sídlit mezi vámi, bude-li přebývat ve vaší zemi, neutiskujte ho. Ať je mezi vámi jako váš soukmenovec. Budete ho milovat jako sami sebe; neboť i vy jste byli cizinci v Egyptě. Já jsem Pán, váš Bůh“ (Lv 19,33-34). Dar svobody a zaslíbené země, Smlouva na Sinaji a Desatero se tedy vnitřně pojí s praxí, která musí - ve spravedlnosti a solidaritě – regulovat vývoj izraelské společnosti.

24. Mezi mnoha ustanoveními, která tíhnou ke konkrétnímu vyjádření stylu nezištnosti a sdílení ve spravedlnosti, inspirované Bohem, jako zvlášť významná orientace sociálního a ekonomického života izraelského národa - i když nikdy zcela neuskutečněná – vyniká zákon o sabbatickém roku (slavený každých sedm let) a o jubilejním roku (každých padesát let)¹. Je to zákon, který kromě oddechu polí, odpuštění dluhů a všeobecného osvobození osob a majetků, ukládá: každý se může vrátit do své vlastní rodiny a znovu se ujmout svého majetku.

Toto zákonodárství chce stanovit, že spásná událost exodu a věrnost Smlouvě představují nejen základní princip sociálního, politického a ekonomického života Izraele, nýbrž i regulační princip otázek spojených s ekonomickými nouzemi a sociálními nespravedlnostmi. Jde o princip, na nějž se odvolává při neustálé a vnitřní transformaci lidu Smlouvy v souladu s Božím záměrem. Aby došlo k vyloučení diskriminací a nerovností, zapříčiněných sociálně-ekonomickým vývojem, překládá se připomínka exodu a Smlouvy každých sedm let do sociálních a právních pojmů, takže znovu předkládá otázky jmění, dluhů, půjček a majetků v jejich nejhlubším významu.

25. *Ustanovení sabbatického a jubilejního roku tvoří jakousi sociální nauku „v počáteční fázi“². Ukazují, jak se mají principy sociální spravedlnosti a solidarity inspirovat*

¹ Zákon se nachází v Ex 23, Dt 15, Lv 25.

² Srv. Jan Pavel II., apošt. list *Tertio millennio adveniente*, 13: AAS 87 (1995) 14.

nezištností událostí spásy, kterou vykonal Bůh a nemají pouze hodnotu upravující praxi ovládanou zájmem a sobeckými cíli, ale jakožto „*prophetia futuri*“ se mají stát normativním odkazem, jemuž se musí přizpůsobit každé pokolení v Izraeli, chce-li zachovat věrnost Bohu.

Tyto principy se staly ohniskem kázání proroků, které směřovalo k jejich zniternění. Boží Duch vylitý do srdce člověka – oznamují proroci – vám dá, abyste vnímali spravedlnosti a milosrdenství tak, jaké dlí v Pánově srdci (srv. Jer 31,33: „... Vložím svůj zákon do jejich nitra, napíši jim ho do srdce, budu jejich Bohem a oni budou mým lidem“; a Ez 36,26-27: „Dám vám nové srdce, vložím do vás nového ducha; vyjmu z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa. Vložím do vás svého ducha a způsobím, že budete následovat mé zákony, zachovávat má přikázání a podle nich jednat.“).

Boží vůle, vyjádřená v desateru darovaném na Sinaji tak bude moci tvůrčím způsobem zakořenit v samotném nitru člověka. Z tohoto *procesu zniternění* pramení větší hloubka a realizmus sociálního jednání; umožňuje *postupné všeobecné rozšíření postoje spravedlnosti a solidarity*, jenž má lid Smlouvy zaujmout ke všem lidem, ke každému kmenu i národu.

b) Princip stvoření a nezištné Boží jednání

26. *Prorocká a mudroslovná zamyšlení vedou k prvotnímu zjevení a k samotnému zdroji Božího záměru s veškerým lidstvem, když docházejí k definici principu stvoření Bohem. Vyznat, že Bůh je Stvořitel neznamena v Krédu Izraele pouhé vyjádření teoretického přesvědčení, nýbrž také přijetí počátečního horizontu nezištného a milosrdného jednání Pána k prospěchu člověka. On totiž svobodně přivádí k bytí a životu vše, co existuje. Muž a žena, stvoření k Jeho obrazu a podobnosti (srv. Gen 1,26-27: 'Potom Bůh řekl: Učiňme člověka jako náš obraz, podle naší podoby. Ať vládne nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem, nad krotkými zvířaty, divokou zvěří a nad veškerou drobnou zvířenou, která se pohybuje po zemi.' Bůh stvořil člověka jako svůj obraz, jako obraz Boží ho stvořil, stvořil je jako muže a ženu.')*, jsou proto povoláni být viditelným znamením a účinným nástrojem Boží nezištnosti v zahradě, do níž je Bůh uvedl, aby vzdělávali a chránili dobra stvoření.

27. *V nezištném jednání Boha Stvořitele nachází výraz smysl samotného stvoření, i když je zastíněn a překroucen zkušeností hříchu. Vyprávění o prvotním hříchu (srv. Gen 3,1-24), totiž popisuje stále*

pokoušení a současně neuspořádaný stav, v němž se lidstvo nachází po pádu prarodičů. Neposlechnout Boha znamená odvrátit se od Jeho láskyplného pohledu a chtít si sám užívat života a konání ve světě. Přerušení vztahu s Bohem vyvolává porušení niterné jednoty lidské osoby, vztahu společenství mezi mužem a ženou i harmonického vztahu mezi lidmi a dalšími tvory³. V této prvotní roztržce je třeba hledat nejhlubší kořen veškerého zla, jež napadá sociální vztahy mezi lidmi, všech situací, jež v ekonomickém a politickém životě útočí na lidskou důstojnost, spravedlnost a solidaritu.

³ Srv. II. vatikánský koncil. pastorální konstituce *Gaudium et spes*, 13; AAS 58 (1966) 1035.

OTEVŘÍT NOVÉ CESTY EVANGELIU (2)

SV. FRANTIŠEK XAVERSKÝ - MISIONÁŘ VÝCHODU 1506-2006

Naplnit „poslání“, které mu svěřil papež

Ten, kdo se zamýšlí nad historií svatého Františka Xaverského, žasne nad neuvěřitelnou velikostí díla, které vykonal během deseti-jedenácti let, naplněných dlouhými cestami po souši a po moři, na cestách pod pražícím sluncem a bičovaných dešti či na chatrných lodích, které se často stávaly hříčkou hrozivých bouří; zatímco trpěl hladem a žizní, rovníkovým vedrem a tuhostí mrazivých zim, sužován hmyzem a nebezpečím ze strany hadů a divoké zvěře; v neustálém nasazení pro výuku dětí katechizmu a modlitbám, zpovídání, diskutování s indickými brahmíny a japonskými bonzy, nehledě na obtíže spojené s vyjadřováním v jazyce, který neovládal.

Život Františka Xaverského byl životem velkých fyzických i duchovních strádání. Ta za pár desítek let strávila jeho sílu jeho energie, aniž by mu jakákoli obtíž, hrozba či nebezpečí

stran zdraví či života dokázaly zabránit v uskutečnění „poslání“, které mu svěřil papež. Někteří Františkovi vyčítali, že nedokázal vytrvat na jednom místě, aby tam prohloubil své apoštolské evangelizační dílo, ale po krátkém pobytu vždy přecházel od osady k osadě, zanechávaje jiným pokračování v započatém díle. Jde však o diskutovatelnou výčitku: nikdy totiž nezapomněl na národy, kterým přinesl evangelium a do jejich čela vždy postavil své nejvěrnější spolupracovníky, kteří byli s to pokračovat v započatém díle. Uvědomoval si, že jeho „posláním“ je „otvírat“ stále nové brány evangeliu v nezměrném prostoru, který mu papež svěřil. Z vlastní zkušenosti dobře věděl, jak těžké je začínat z hlásáním evangelia v zemi, o nichž máme jen strohé a nezaručené informace, navíc neznáme její řeč, ani společenské a politické podmínky, zvláště pak kulturu, mentalitu a náboženství. Otvírat evangeliu jednu z takových zemí, u nichž Evropané nepožívali žádné důvěry, mohlo znamenat smrt či věznění. Proto raději čelil tomuto nebezpečí sám, než by mu vystavil některého ze svých jezuitských spolubratří, které měl k dispozici.

František Xaverský, „muž větší slávy Boží“

Ptáme-li se dnes, co vedlo Františka Xaverského k tomu, aby čelil tak velkým obtížím a hrozbám, jen aby otevřel nové cesty evangeliu, odpověď nacházíme ve spiritualitě Duchovních cvičení, která konal v září 1535 pod vedením Ignáce z Loyoly. Tato spiritualita spočívá na třech pilířích: hledat větší slávu Boží; žít, pracovat a trpět s Kristem a pro Krista, aby se pro Boha, jeho Království a jeho lásku získal celý svět; „pomáhat“ lidem, aby přijali Ježíšovo poselství a obrátili se k jeho evangeliu, jako k jediné cestě spásy, a tak byli spaseni. A právě tato touha dát Bohu větší slávu, kterou mu odňaly hříchy

lidí a klanění se modlám, jež vedla Františka k tvrdému boji proti hříchu křesťanů i proti modlářským praktikám pohanů.

František však hledal Boží slávu především sám v sobě, tím, že si uvědomoval hřích, který v něm „bydlí“, svou neschopnost konat dobro a proto pokorné uznání, že Bůh koná vše, zatímco on, František, nedělá nic: „Proste Pána – píše Simónu Rodriguézovi – aby mi dal milost otvírat cestu jiným, od chvíle, kdy já nekonám nic (*no hago nada*)“. Proto klade všechnu svou důvěru na Boha a nikoli na sebe sama či na jiné lidi, ať jsou jakkoli mocní. Ba co víc, jeho největší obavou bylo, že ztratí důvěru v Boha, což pro něj znamenalo odníti slávu Bohu, neboť pouze Bůh je „veliký“ a jen jemu náleží čest a sláva (*Soli Deo honor et gloria*) a tedy jedině Bůh dokáže zachránit a vysvobodit i z těch největších nebezpečí.

K této touze vzdát Bohu tu největší slávu se ve Františkově duši družila i hluboká touha milovat a následovat Ježíše Krista v boji proti zlu a v získání celého světa pro Boha nikoli mocí a penězi, nýbrž pokorou, službou nemocným, galejníkům a otrokům, v chudobě, ve snášení hladu, horka a zimy - *Me muero de frío* (Zmírám zimou), přiznal jednou – v nocích strávených na modlitbách. Jeho silou byla vskutku jen a jen modlitba. Dobře zná své hranice a nedokonalosti, a hluboce si uvědomuje, jakou překážkou jsou v působení Boží milosti na ty, kterým hlásá evangelium. Proto hledá nezbytnou pomoc v modlitbě. Svědectví lidí, kteří znali jeho každodenní život, shodně vypovídají, že František trávil velkou část noci na modlitbách: „Mistr František se modlil především v noci, kdy ho nikdo neviděl a pokud mu to péče o bližní umožňovala“⁴. Jako velký mystik, právě ve velkých „nebezpečnostech a strádáních“ (*peligros y trabajos*), kterým byl vystaven na *Islas del Moro* (Indonézií), kdy den co den kráčel vstříc smrti – udělal své nejsilnější duchovní zkušenosti: „nepamatuji se, že bych kdy poznal tak velké a tak trvalé duchovní útechy, jako na oněch ostrovech; nikdy jsem tak málo necítil tělesné bolesti“ (srv. 379).

„Spasit duše“

jestliže Láska ke Kristu vedla Františka, aby den co den čelil smrtelnému nebezpečí– bez jakékoli lidské pomoci, máje pouze bezmeznou důvěru v Boha a v modlitby Ignáce a jezuitských spolubratří, vedla jej rovněž touha zachránit z věčného zavržení lidi, které Kristus vykoupil svou smrtí na kříži. V katolické teologii jeho doby panovalo přesvědčení, že se nemůže nikdo spasit, nepřijme-li křest a nestane se křesťanem. Pohanská náboženství spolu s buddhizmem a

⁴ *Tamtéž*, str. 859.

SMRT SV. FRANTIŠKA, bronz. reliéf, Florencie 1690

Náhrobek s ostatky sv. Františka
katedrála Ježíšova narození, Goa

hinduizmem se obecně považovala nejen za falešná, nýbrž přímo za modlářská ba dokonce d'ábelská. To na jedné straně vysvětluje Františkovo úsilí pokřtít co nejvíce lidí – dospělých i dětí – po hromadném poučení o křesťanských pravdách, a poté, co vyjádřili souhlas víry v *Krédo*, kterému učil a které vykládal s tou největší možnou pečlivostí. Na druhé straně to vysvětluje i jeho tvrdý postoj, který zaujímal k pohanským náboženstvím. To je důkazem, že František byl „synem své doby“.

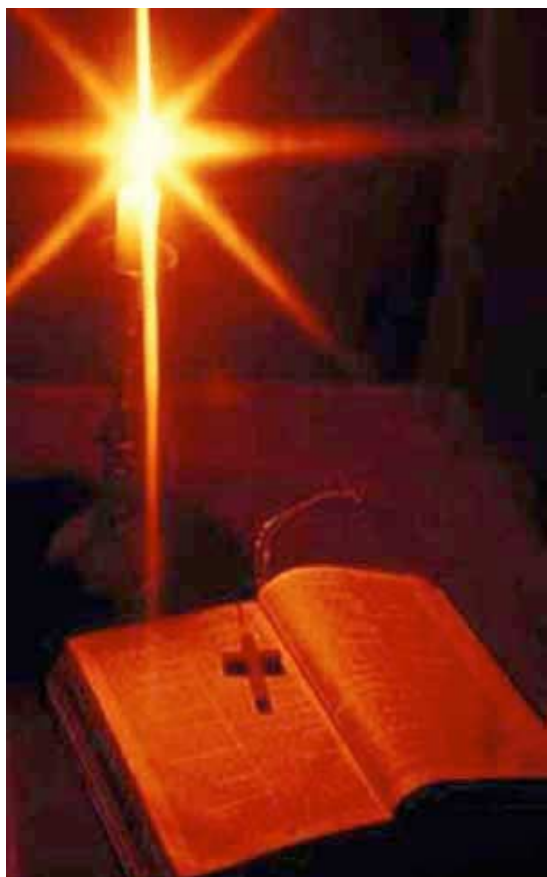
To, kým skutečně byl v hloubi svého nitra, a co jej vedlo k tomu, aby čelil obětem a strašlivým hrozbám, je vyjádřeno v jednom jeho dopise, který krátce před smrtí poslal ze Sancieru: „To, oč na těchto místech usilujeme, je vést lidi k hlubšímu poznání svého Stvořitele, Vykupitele a Spasitele, Ježíše Krista, našeho Pána. Žijeme s velkou důvěrou v Něho, který nám musí dát síly, milosti, pomoc a přízeň,

abychom v tomto všem dokázali pokračovat... On to dobře ví, vždyť zná naše srdce, myšlenky i touhy, kterými je spása duší“. Celý František Xaverský je definován výrazem: „spasit duše“ k větší slávě Boží a z lásky k Ježíši Kristu, jehož evangelium je jediným poselstvím spásy. Proto nést evangelium lidem své doby je největším skutkem lásky, který jim můžeme prokázat, i za cenu toho, že budeme čelit velkým těžkostem a položíme svůj život. Toto dědictví zanechal František Xaverský i mužům a ženám naší doby, když 3. prosince 1552 umírá v naprosté chudobě a nejzašší samotě, v marné naději, že překročí hranice Číny.

Avšak 6. října téhož roku se v italské Maceratě narodil muž, který završil toto marné očekávání, když třicet let nato vstoupil do Číny a dostal se dokonce až na císařský dvůr v Pekingu: Matteo Ricci. Tak se naplnil poslední sen Františka Xaverského. V jednom dopise, zaslaném z Malakky portugalským jezuitům 3. prosince 1554 čteme: „Náš blažený otec mistr František, moji drazí bratři, je pšeničným zrnem, co umírá a padá před branami Číny: je znamením, že Bůh, náš Pán z něj dá vzejít mnoha klasům, dokážeme-li se sklidit“. Dnes toto pšeničné zrn, zaseté na čínskou půdu, přináší hojný užitek. A není to náhoda, že misijní práce v Číně dnes patří k prioritám apoštolského úsilí Tovaryšstva Ježíšova.

IGNORATIO SCRIPTURARUM IGNORATIO CHRISTI EST

BIBLE - BOŽÍ KNIHA PRO ČLOVĚKA

O čem mluví Bible

Velkým protagonistou každé stránky Bible je Bůh. „Od něho, skrze něho a pro něho je všechno: jemu buď sláva na věky“ (Řím 11,36). Toto zvolání svatého Pavla by se dalo napsat na titulní stranu Bible. Vše v Bibli vychází od Boha a k Bohu se vrací. Nejde přitom o abstraktního Boha filozofů, nýbrž o Boha živého a pravého, který miluje lidi a vyznačuje se rysy podobnými těm lidským, až do té míry, že čteme o Božím hněvu, o jeho očích, rukou. Není třeba se tomu divit, ale snažit se toto vyjádření pochopit a správně tlumočit. Bible říká, že Bůh je nevýslovný, neuchopitelný, přesahuje schopnosti lidského rozumu jako je klenba nebes vzdálena od lidských rukou; přesto neustále mluví o Bohu pomocí mnoha obrazů, on však je všechny převyšuje. Kdosi v této souvislosti mluvil o diamantu tisícera lomů. Svrchovaný a majestátný Bůh Geneze „promlouvá“ a stvoření na jeho slovo

povstává k bytí. Bůh tvoří Adama, povolává Abraháma, inspiruje Josefa, Bůh se zjevuje Mojžíšovi, drtí faraóna a vede izraelské kmeny. Je to Bůh Sinaje, co nahání hrůzu, Bůh, který dává příkazy v Deuteronomiu, Bůh tak blízký Tobiášovi, Ámosův Bůh spravedlnosti, Ozeášův Bůh lásky, Izaiášův Bůh svatosti a spásy, niterný Bůh Jeremiášův, Bůh – snoubenec u Ezechiáše, tajemný Bůh Jobův, Bůh milující život v knihách Moudrosti, Bůh Otec evangelií, sv. Pavla a Jana, věčný Bůh Apokalypsy.

V rozhodujícím okamžiku izraelských dějin zjevuje tento Bůh své jméno Mojžíšovi a říká „Já jsem“, takže Mojžíš pak konstatuje: „Ten, který je (hebrejsky Jahve) posílá mě k vám“ (Ex 3,14-15). Toto tajuplné jméno však židé nikdy z posvátné bázně nevyslovovali, vždy se zdráhali jakkoli vyslovit posvátný tetragram, totiž čtyři písmena jména JHWH, a namísto nich říkali prostě „Hospodin“ nebo „Věčný“. Na některých stránkách Žalmů nacházíme celý výčet Božích přívlastků, jako je tomu např. v 18. žalmu, který právem nese název Davidovo „Te Deum“:

*„Miluji tě, Hospodine, má sílo,
Hospodine, má skálo, mé útočiště, ochránce můj.
Můj Bože, mé útočiště, můj štíte, rohu mé spásy,
jemuž náleží chvála“.*

Platí-li pro každého člověka, že smyslem jeho života je hledání počátku a cíle, křesťanskými termíny řečeno „hledání Boha“, potom Bible je tou nejbohatší knihou, která na tuto neukojitelnou žízeň člověka odpovídá.

Člověk stojí v Bibli před Bohem jako jeho tvor a rozmlouvá s ním. První kapitola Bible vypráví o požehnání a údělu muže a ženy: „Bůh jim požehnal a řekl jim: „Buďte plodní a množte se, naplňte zemi a podmaňte si ji“ (Gen 1,28). Poslední stránka však končí zaníceným voláním: „Přijď, přijď brzy!“ Vedle Boha pak Bible mluví neustále o člověku, o celém člověku, s jeho výšinami i nízkostí, s jeho velkorysostí i pády. Tomu, kdo se

ptá, zda Bible mluví o člověku optimisticky či pesimisticky, se dá odpovědět, že o něm mluví zcela realisticky, popisuje ho bez závoje či falešného studu s jeho vznešeností i bídou vepsanou v náklonnosti ke zlému, kterou je poznamenán už od počátku. Bible všude mluví o mužích a ženách jako o nositelích stejného údělu a stejné bídy. Stav lidského pokolení bolestně poznamenal hřích: Bible to neskrývá, apeluje na odpovědnost člověka, protože člověk může náklonnost ke zlému ovládnout (srv. Gen 4,7: *Hospodin řekl Kainovi: ... „Budeš-li jednat správně, budeš chodit s radostně vztyčenou hlavou! Nebudeš-li však jednat správně, usadí se u brány tvého srdce hřích, bude se chtít k tobě přimknout, ale ty ho musíš ovládnout!“*) a Bůh je blízko svým tvorům (srv. Skt 17,27: *Vždyť od nikoho z nás není Bůh daleko.*). Když Bible zmiňuje zlo, vždy jej ukazuje v zrcadle Boží svatosti.

Vše, co člověk zakouší v hloubi svého nitra nachází ohlas v Písmu svatém. Bible mu nabízí slova nářků i prosby, slova radosti i zármutku, zklamání i zoufalství. Stálým cílem Bible ve vztahu k člověku je vést ho k Bohu, přivést jej, aby se mu podrobil, vrhl se do jeho náruče s vírou Abraháma. Řekli bychom, že celé lidské dějiny jsou podle Bible očekáváním rozhodnutí člověka pro Boha. Skoro na každé stránce Bible jsme svědky Božích výzev k člověku a lidského odporu vůči Bohu. Někdy dokonce máme dojem, jakoby se člověk nacházel mezi dvěma silami – Bohem a satanem – stojícími proti sobě ve věkovitém nepřátelství. Bible však zná, ohlašuje a zaručuje vítězství fronto věčného boje, k jehož epilogu dochází v proslulém „sni Páně“ o němž mluví Starý i Nový zákon. Tato chvíle vítězství však spočívá ve smrti a zmrtvýchvstání Ježíše Krista; díky němu se může stát vítězem každý člověk.

Dotýkáme se tak třetího velkého tématu Bible: Ježíše z Nazareta, Mesiáše a prostředníka spásy mezi Bohem a člověkem. Jsou znám proslulý výrok sv. Pavla: „Když přišla plnost času, poslal Bůh svého Syna, narozeného ze ženy ... aby se nám dostalo přijetí za syny“ (*Gal 4,4*). Tato slova rozdělují dějiny na dvě části: dobu před Kristem - chápanou jako přípravu a očekávání, a dobu po Kristu – která je naplněním a konečným uskutečněním. Proto se Bible dělí na Starý a Nový zákon. Tím se pak křesťanská Bible liší od bible židovské; ti to nepřijímají Nový zákon, jenž pojednává o kristově mesiánském završení, a navíc Starý zákon nechápou ve smyslu historicko-prorockém, směřujícím k mesiáši, nýbrž jako uzavřený kruh, jehož středem je *Torah*, Zákon, čili pět knih Mojžíšových, přičemž knihy historické, prorocké a naučné jsou jejich výkladem. Pro křesťany však je celý Starý zákon prorockým chórem ukazujícím na Krista. A tak je tomu už od počátku, kdy Bůh po prvním pádu „pozvedl lidstvo k naději spásy“. Tento výraz pochází z dogmatické konstituce II. vatikánského koncilu, *Dei Verbum* (18.11.1965) o Božím zjevení. Tento text zasluhuje, abychom jej uvedli na tomto místě, neboť shrnuje celou Bibli v jejím směřování k Ježíši Kristu, který přišel v plnosti času a nyní se očekává jeho slavný příchod na konci dějin. Koncil říká: „Bůh ve své dobrotě a moudrosti rozhodl zjevit sám sebe a oznámit tajemství své vůle (srv. *Ef 1,9*): že lidé skrze Krista, Slovo, jež se stalo tělem, mají v Duchu svatém přístup k Otci a dostávají podíl na Boží přirozenosti... Tato hluboká pravda jak o Bohu tak o spáse lidí nám pak díky tomuto zjevení září v Kristu, který je současně prostředníkem i plností veškerého zjevení.

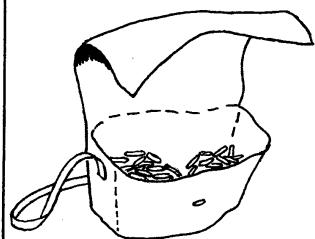
Bůh, který skrze Slovo všechno stvořil a udržuje, dává lidem ve stvořených věcech trvalé svědectví o sobě samém. Nadto však, protože chtěl otevřít cestu k nadpřirozené spáse, už od počátku se zjevoval prarodičům. Po jejich pádu je příslibem vykoupení pozvedl v naději na spásu... Ve svůj čas povolal Abrámu, aby z něj učinil veliký národ, který po době patriarchů učil prostřednictvím Mojžíše, aby jej poznali jako jediného Boha živého a pravého, starostlivého Otce a spravedlivého soudce, a aby očekávali slíbeného Spasitele, a tak po dlouhá staletí připravovali cestu evangeliu.

Poté, co Bůh mnohokrát a mnoha způsoby mluvil skrze proroky „promluvil nakonec v našich dnech skrze Syna“. Poslal totiž svého Syna, totiž věčné Slovo, které osvěcuje každého člověka, aby přebýval mezi lidmi a vyložil jim Boží tajemství. Proto on, jehož vidět znamená vidět i Otce, už svou samotnou přítomností a zjevením sebe sama slovy a skutky, znamením a zázraky, a především svou smrtí a zmrtvýchvstáním a konečně sesláním Ducha svatého, završuje a dokonává zjevení, a svým božským svědectvím je stvrzuje, že totiž Bůh je s námi, aby nás vysvobodil z temnot hříchu a smrti a vzkřísil k věčnému životu“ (srv. č. 2.3.4.)

Ježíš je tedy podle Bible naplněním příslibů tak často v průběhu staletí opakovaných a postupně osvětlovaných. Je Mesiášem, který přichází a nastoluje, jenž klade sám sebe jako základ (srv. 1Kor 3,11), jako první „živý kámen“ (1Petr 2,4), a Církvi svěřuje, aby ve stavbě pokračovala. Protože – jak říká svatý Augustin – „Nový zákon je skrytý ve Starém, a Starý zákon se stává zřejmým v Novém“ (*Quest. o Ept. 2,79*), Církev Starý zákon neodmítá, jak se domnívali někteří heretici prvních křesťanských staletí, ale studuje ho, rozebírá a prochází stránku po stránce, aby hledala slova, skutky, obrazy, zkušenosti, které byly předzvěstí toho, co se mělo naplnit v Kristu a v jeho Církvi.

ŽEBRÁK A RÝŽE

STARÁ INDICKÁ POHÁDKA

SCÉNÁŘ: OTEC PAVEL
NAKRESLIL: BRATR TOMÁŠ

VESNICÍ OBCHÁZEL STARÝ ŽEBRÁK

NEJSME
DOMA!

BĚŽ VEDLE, TAM TI
JISTĚ NĚCO DAJÍ.

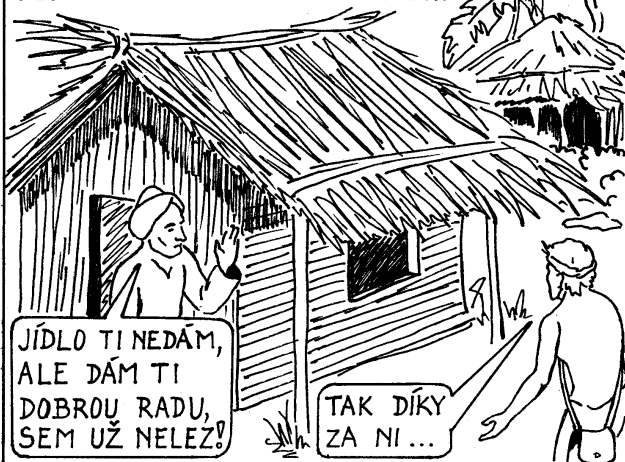
TEN DEN VŮBEC NIC NEVÝŽEBRAL...

DOBŘÝ DEN, NEMÁTE, PROSÍM...

NEMÁME!

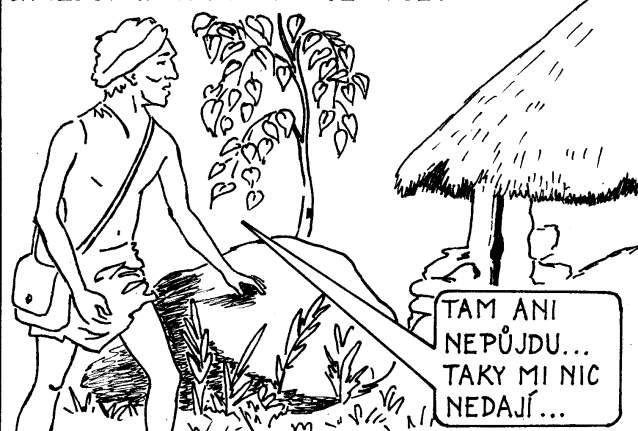
SLUNCE SE CHÝLILO K ZÁPADU...

JÍDLO TI NEDÁM,
ALE DÁM TI
DOBROU RADU,
SEM UŽ NELEZ!

TAK DÍKY
ZA NI...

... KDYŽ TU SI ŽEBRÁK VŠIML MALÍČKÉ
CHALOUPKY NA KRAJI VESNICE.

TAM ANI
NEPŮJDU...
TAKY MI NIC
NEDAJÍ...

ALE PAK BYL JEHO HLAD
PŘECE JEN SILNĚJŠÍ...

ZKUSÍM TO!

ŮK
TUK

DLOUHO NIC...
NO VŽDYŤ JSEM TO
ŘIKAL

... ALE PAK SE DVEŘE POOTE-
VŘELY...

A VYSUNULA SE STARÁ
KOSTNATÁ RUKA.

A ŽEBRÁKOVÍ NASYPALA DO
JEHO MOŠNY HRSTKU RÝŽE

A PAK
JEŠTĚ
JEDNU

DVEŘE SE ZABOUCHLY...

DÍKY!

ALE DVĚ HRSTKY TO
NENÍ NA CELÝ DEN MOC!

SMUTNĚ SE VLEKL HLADOVÝ ŽEBRÁK
KE SVÉMU PŘÍBYTKU V LESNÍ JESKYNI

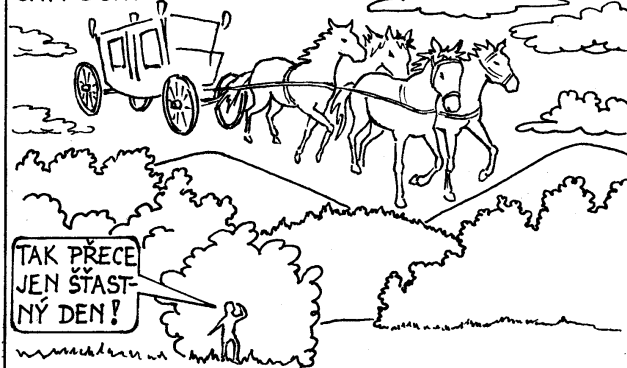
V TOM HO ZALILA ZÁŘE

NO TO SE MI SNAD ZDÁ!

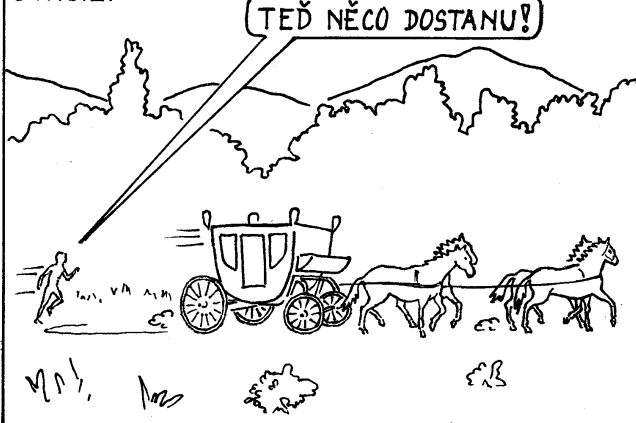

NA MÝTINU SE SNÁŠEL ZLATÝ KOČÁR A V NĚM
SÁM BŮH.

(POZOR, JE TO POHÁDKA, VE SKUTEČNOSTI SAMO-
ZŘEJMĚ BŮH VE ZLATÉM KOČÁŘE NEJEZDÍ)

ŽEBRÁK BĚŽEL ZA KOČÁŘEM, CO MU SÍLY
STAČILY

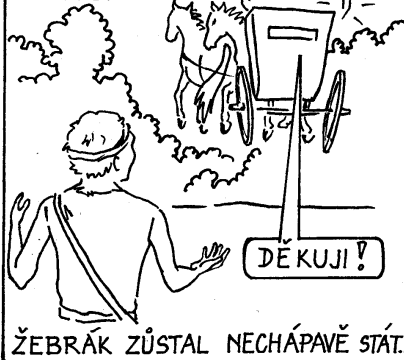
DŘÍV NEŽ MOHL ŘÍCI, CO VŠE BY SI
PŘÁL, BŮH SÁM K NĚMU NATÁHL
SVOU RUKU...

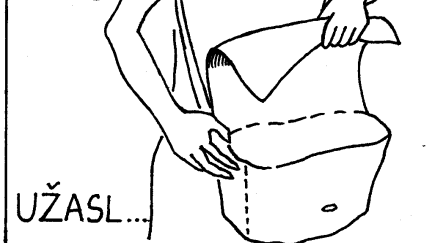
ŽEBRÁK BYL OTŘESEN

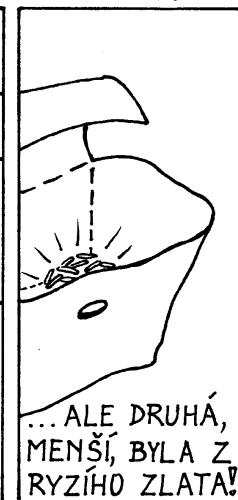
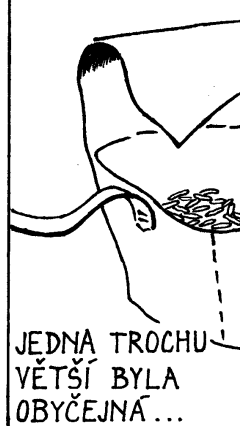
BŮH SI VZAL RÝŽI (ANI NEDAL
NAJEVO, ŽE MU ŽEBRÁK DAL TU
MENŠÍ HRSTKU) A KOČÁR ZMIZEL
VE VÝŠI...

CHVÍLI STÁL, ALE
PAK SI ZNOVU
VZPOMNĚL NA
HLAD A
OTEVŘEL
SVOU
MOŠNU

BYLY VNÍ OPĚT
DVĚ HRSTI RÝŽE

ŽEBRÁK SE SVEZL NA
KOLENA A SE SLZAMI
V OČÍCH ZAŠEPTAL:

BOŽE, PROČ JEN JSEM
NEMĚL ODVAHU DÁT TI
VŠECHNO!

NEBUDEŠ TAKÉ JEDNOU - NA KONCI - ŘÍKAT: BOŽE, PROČ JSEM JEN NEMĚL ODVAHU DÁT TI VÍC ?

ELIA DI SAN CLEMENTE (1901-1927)

Svatý Otec Benedikt XVI. přijal 19. prosince 2005 na soukromé audienci prefekta Kongregace pro svatořečení, kardinála José Saraiva Martinse a pověřil ho vyhlášením dekretu o zázraku, který se stal na přímlovu ctihodné Boží služebnice Elii od sv. Klementa, bosé karmelitky. Už předchozím dekretem z 11. prosince 1987 Církev uznala hrdinskost jejich ctností. Biskup diecéze Bari-Bitonto už tehdy spatřoval v tomto církevním úkonu mimořádnou událost pro místní Církev a přel chválu na svědectví víry této řeholnice, která zůstává „malým úsměvem dobrého Boha“ a na hloubku její zkušenosti.

V druhém patře starobylého domu č. 24 na náměstí sv. Marka ve staré čtvrti Bari Vecchia bydleli Giuseppe Fracasso a Pasqua Cianci, „vskutku svatí rodiče“ (napíše jednou sestry Elia). Tady, 17. ledna 1901, spatřila světlo světa naše Theodora (Dora). Byla třetí z devíti sourozenců: nejstarší byla Prudenza, pak Anna (zemřela v šesti letech), Theodora, Domenichina (která se později po příkladu sestry stala řeholnicí a přijala řeholní jméno Celina); posledním pak byl Mikuláš – jediný potomek mužského rodu (další čtyři sourozenci zemřeli v útlém dětství). Rodina byla hluboce věřící, Otec provozoval malířskou živnost malíře pokojů. Po absolvování obecné školy zanechal studií a šel pomáhat rodině – na rozdíl od bratra kněze. Byl praktikujícím katolíkem stejně jako manželka – sakristiánka bratrstva „Santa Maria del Pozzo“ nedalekého kostelíka svatého Marka. Večer se všichni scházeli k modlitbě růžence. Matka uměla svým dětem poutavě vyprávět o Bohu, Panně Marii, nebi, věčném životě i o duši. V pouhých dvou letech – jak tehdy bylo zvykem – přijímá Dora svátost biřmování z rukou arcibiskupa Bari, Mons. Giulia Vaccara. Milost Boží tak působí v této nevinné duši, co každého večera skládá k nohám Madony „kvítek nějakého umrtvování konaného k její počtě“. V pěti letech měla Dora sen, který se jí hluboce vryl do paměti. Viděla zahradou plnou lilíí. Tou pak procházela tajemná paní a zlatým srpem žala lilie. Nakonec utrhla jednu malou lilii, přitiskla si ji na hrud', a poté zmizela. Příštího rána svůj sen celá rozechvělá vyprávěla matce a ptala se, kdo by mohla být ta paní ze snu. Tu jí matka vysvětlila, že viděla Pannu Marii. Ještě téhož dne kontemplanuje Marii v rozvité růži v zahradě (rodina se v květnu stěhovala na venkov do domku se zahradou), a ta jí předpověděla, že se stane řeholnicí: tak bylo zaseto první sémě řeholního povolání. Ať už byl význam snu jakýkoli, byl pro děvčátko prvním náboženským zážitkem. Když se nad ním později zamýšlí, píše: *„Od toho dnes jsem v hloubi své duše vnímala cosi, co mě vedlo k neustálému hledání. Mé malé srdce zakoušelo horoucí žízeň po svém Bohu a od onoho dne se touha po Bohu a stálá myšlenka, že se mám stát řeholnicí už nikdy z mé mysli nevytratily“*. Děvčátko se cítilo jako skromná skrytá rostlinka, která vypráví svému srdci jak *„Pán náš Bůh přebývá na výsosti, ale sklání se, aby patřil na to, co je na nebi i na zemi pokorně“*; a nabízí své srdce Bohu. „Sny“ a „vidění“ provázela její dětství, už tehdy prožívané s velkou citlivostí pro duchovní skutečnosti, což nemůže být než darem božské milosti, stejně jako chtít už ve třech letech vědět co je duše a jaký je její úděl. Na Dořinu otázku: *„Maminko, vidí hodně děti svou duši? A viděla někdy tu svou?“* tato odpovídá: *„Moje maličká, skrývá ji závoj našeho těla. Je v nás, a proto ji spatříme až po smrti. Je tak krásná“*.

Šlo ovšem o sny a vidění, které nebyla nikterak mimořádná, jak bychom se mohli klidně domnívat, neboť to mimořádné nespočívá toliko v tom, o čem Dora „sní“ či co „vidí“, nýbrž v intenzitě, s níž prožívá maličkosti jakou bylo právě ono stéblo skryté trávy ..., „*skromný lísteček neznámé rostlinky, kterou bedlivě pěstuji, je mi symbolem skrytosti a zapomenutí všemi*“, stéblem skryté trávy, jemuž nikdo nepřičítá žádnou váhu, ona však: „*tímto pohledem se cítím zcela uchváčena a v hlubokém pohnutí padám na kolena, pozvedám oči k nebi, vnímám výzvu země, k níž se pojí výzva vyvolených*“. Zachovala se její následující charakteristika: „Dívka dobrého zdraví, inteligentní, velmi citlivá. Milovala krásné věci a to, co milovala také chtěla; byla ráda milována a nechtěla se nikomu znelíbit. Ráda si hrála s hračkami, které ji matka kupovala a zvláště pak s nejmladší sestřičkou Domenichinou. Nejraději trávila čas venku v zahradě, procházkami s tatínkem podél moře pod žářem barijského slunce a hvězdným nebem letních večerů“. „Jako velmi maličká“ . jak píše – vstoupila v roce 1906 k Stigmatizovaným sestrám („Dcery z Assisi“). První dva roky je interní chovankou; následující léta jí zůstává tak napůl (a tak je tomu i poté, co ukončí obecnou školu), ale prakticky tu tráví celý den, navštěvuje dílnu šití a vyšívání, takže se stává spolupracovnicí vychovatelek. Navíc, v nedalekém kostele sv. Františka z Pauly, spravovaného otci dominikány, navštěvuje farní sdružení pro děti a mladé: mariánské družiny, které vychovávají v úctě k Panně Marii, již děti zasvěcují své čisté dospívání.

V deseti letech (1911) poprvé přistoupila ke svatému přijímání, jemuž předcházela dlouhá a pečlivá příprava na první svatou zpověď. Během deseti denních duchovních cvičení (u stigmatizovaných sester), která předcházela dni prvního svatého přijímání, trávila o samotě dlouhé hodiny před svatostánkem. Bylo to na jaře: „*Ježíši, jak se zcela ve Vás rozplývám, jako drobet vržený na řeřavé uhlíky*“.

Následující noci měla tajuplný sen, o němž však nepromluví“ (až později vyjde najevo, že se jí zdálo o sv. Terezičce, která ji řekla: „Budeš mniškou jako jsem byla já“). Vroucnost, s níž přistupuje ke svatému přijímání upoutá pozornost arcibiskupa, který se s ní chce po slavnosti setkat a pak jí líbí na čelo. Dora prožívá tento den jako naprosté a definitivní zasvěcení se Bohu. Ježíš jí „sděluje“, že „tady na zemi mnoho vytrpí“. Od onoho dne až do své smrti Dora – později

sestra Elia – nikdy nevynechá jediný den bez svatého přijímání, vyjma dní nemoci a po dva měsíce leteckých náletů, kdy se rodina ukrývá na venkově. Ještě v patnácti pracovala u stigmatizovaných sester a vydělávala tak něco pro rodinu: šlo o válečná léta 1915-18, zatímco otec velmi tvrdě pracoval na zajištění rodiny. Dora pracovala i v noci za svitu svíce, jen aby ušetřila elektřinu. Modlila se a pracovala. Kolem ní se vytvořila skupinka děvčat, které byly uchváčeny Dořinou spiritualitou a tvořily s ní „jedno srdce a jednu duši“, především v modlitbě (kromě sestry Domenichiny ještě dvě ze čtyř dívek vstoupily na Karmel). O radu ji žádala i starší sestra Prudenza, a pro Doru to nikdy nebylo těžké. Domenichina s ní sdílela lásku k Pánu: podobně jako Celina k Terezičce (a Domenichina vstoupila na Karmel po sestře a vzala si jméno právě po Celině). Bratříčka Mikuláše učila modlitbám posvátným výrokům. Také v dílně, která patřila jejímu otci, byla pozorná

k dělníkům a pamatovala na jejich rodiny, vzpomínkou, maličkostmi pro novorozence; pomáhá jednomu dělníkovi po pracovním úraze, pravidelně se chodila modlit na hrob jednoho zesnulého dělníka; bdí nad tím, aby chodili v neděli do kostela (vyptává se jich na liturgickou barvu rouch či si dává opakovat výklad evangelia), aby svou práci odevzdávali Bohu, aby matky chodily před porodem k svatému přijímání, do osmi dnů dávali křtít své novorozence. Pro každého má uklidňující slovo.

Na srdci jí ležela spása duší. V duchu zahrnuje všechny duše, jen aby je přivedla k Bohu. Jako svatá Terezička uvažuje o misiích „v barbarských zemích, v dalekých Amerikách“, jako Terezička chápe, že nejsou třeba velká díla, ale láska a naprosté sebedarování. S válkou začalo kruté období. Mimo jiné vypukl i jistý antiklerikalismus, který do té doby doutnal v popelu. Nejprve byl uzavřen konvent dominikánů sv. Františka s předsudkem špionáže ve prospěch Rakouska. Posléze byly obsazeny i Stigmatizované sestry. Nepřátelský duch se projevoval ve všech formách a nechyběli ani rouhači, kteří neváhali urážet Boha kdekoli. Jeden z nich vstoupil jednoho dne večer i do Fracassova domu. Dora bleskově: „Pane, u nás se nenadává; jestli chcete nadávat, běžte ven“. „Díky, slečno“, a s nepořízenou vypadl. Cestou pak příteli, don Peppinovi, přiznal: „To napomenutí zabralo víc, než kázání“. V téže době se udála i další příhoda. Jednoho večera si jeden z těchto rouhačů přišel vyzvednout ženu, která přes den pracovala u Fracassů, aby si něco vydělala. „Mami“ – upozornila Dora – „ten člověk není v boží milosti“, a cítila dokonce zápach hříchů, které sebou vlácel. Krátce nato ten muž onemocněl. Pozvali k němu jezuitu, P. Angela Marescu, aby mu posloužil svátostmi. Hotové peklo jen když ho spatřil, vzal sklenici, aby ji hodil po knězi, ale neměl sil. Když kněz viděl jeho rozpoložení, odešel. Dora stála vzadu u dveří pokoje nemocného. Bylo vidět, že pláče, a především, že se modlí. Když si všimla, že nemocný, poté co se mu přitížilo, jakoby cosi hledal, přistoupila k němu, vytáhla z tašky kříž, který nosila vždy sebou a položila ho na umírajícího. Ten jej políbil. Opakovalo se tak gesto odsouzence Pranziniho, za něhož se modlila svatá Terezička.

V otcově dílně pracoval i jeden chudý dělník částečně ochrnulý na horní končetiny. V čas oběda mu Dora přinesla polévku a ochotně jej nakrmila. Jindy si kamarádka Prudenzina všimla, že Dora nemá náušnice, co jí matka věnovala. „Cos s nimi udělala?“, otázala se. „dala jsem je jedné chudé dívce, které se měla vdávat. Navíc, já je už nepotřebuji, když jdu do kláštera“.

Tu a tam se v domě objevila stařenka, která bydlela o samotě a bez jakékoli hygieny. Dora ji zvala do zahrady a jala se ji česat. Mezi těmi ubohými vlasy byli nájemníci! Jednou se stařenka delší dobu neukázala. Našli ji mrtvou, samotnou, samotnou v domě. Dora nejprve spěchala za knězem, aby požehnal tělo a pak ji umyla, oblékla a připravila ke skromnému pohřbu.

Dora byla půvabnou dívkou krásného vzhledu. Proto pochopitelně přitahovala pozornost mládenců. Jeden z nich se jí začal velmi šlechetně dvořit. Odvětila mu: „Zítra se uvidíme v kostele sv. Kajetána: tam běž ke zpovědi a svatému přijímání“. Mladík tak učinil a čekal na závěr, který byl zvláštní: „*Nemysli na mě. Patřím zcela Pánu. Mohu ti pomoci modlitbou*“. Řekla to tak výmluvně, že po nějakém čase, když Domenichina, která byla setkání přítomna, mladého nápadníka potkala – zatímco sestra už mezitím vstoupila na

Kasrmel – mladý muž jí říká: „Vyříd’ své sestře, že její pomoc a modlitby mi daly víc, než její ztracená společnost“. Dora doržela své slovo.

Její snem však byl Karmel: dověděla se, že jeden – zasvěcený sv. Josefu - existuje v Bari a jde o nedávnou stavbu. Dora o tom s nikým nemluvila. Jednou však, v závěru konference, které se Dora účastnila, jí dominikánský kněz předpověděl: „*Slečno, stanete se bosou karmelitkou!*“ „*Jak to víte, otče?*“. „*Vidím vám povolání na očích. Dejte se zcela Pánu, dceruško*“. Dora ve skutečnosti už jako děvčátko snila o sv. Terezičce Ježíškově, která ji nazvala „sestrou Elií“ a předpověděla jí, že zemře mladá jako ona. Mladinká karmelitka z Lisieux – tehdy ještě nebyla prohlášena za svatou – ji zvala, aby ji následovala na její „*malé cestě*“.

Po skončení prvního roku noviciátu – 24. listopadu 1921 – zahajuje sestra Elia duchovní cvičení jako přípravu na první řeholní sliby, tentokrát časné. Sestra Elia rozjímá především o utrpení: „*prázdným lze nazvat den, v němž bych pro tebe něco nevytrpěla*“. A ve dnech duchovní obnovy si mj. poznamenala: *Ježíš si mně dnes držel u sebe a opojil mne svou láskou, nikoli svými útěchami. Je to tak lépe, protože opojení útěchami pomine, avšak opojení láskou nepřestává, než aby se zvěčnilo v ráji... Dříve než ulehnu k odpočinku, chci ti - ó můj Živote – vtisknout vroucí polibek na ránu v tvém boku, oázu pokoje a spásy, z níž vyvěrají proudy čisté krve Neposkvrněného beránka, jenž oživuje a občerstvuje mou duši, prahnoucí po jeho nekonečné lásce* (S 199).

Sestra Elia dobře ví, že z Kristova boku, otevřeného kopím vojína, z jeho probodeného srdce „vytryskla“ Eucharistie, jak říká svatý Jan („vytryskla krev a voda“, Jan 19), a že u

tohoto „toku“ dochází k opojení láskou. Kříž je stálým odkazem jejího života, jejího ducha. Cítí se jako děvčátko, které má vystoupit na horu (která je současně Karmelem i Kalvárií): *Na úpatí této hory spatřuji dívenku s úsměvem v tváři a její očka s úžasem hledí na horu, kterou má zdolat. Jako hůl má kříž... Nezastaví ji trny, po nichž krácejí její zkrvácené nožky, nenahání jí strach bouře, které kráčí vstříc, ještě více se přimkne ke kříži jako k přístavu spásy* (S 203). Kříž je jí životem a světlem: *Tvůj kříž mi bude útěchy na krátké životní pouti; s tebou ukřižovaná, chci tě milovat až do smrti; usínám přimknuta ke kříži mého Ježíše, libána skvoucími měsíčními paprsky, co nepatrnými škvírami oken pronikají do cely, aby ji prozářily ...* (S206).

Koncem roku 1926 začíná vytrvalá bolest hlavy, kterou nazývala svým drahým „bratříčkem“: „*Můj bratříček*“ – psala svému duchovnímu vůdci – „*mi nedovolí vést dlouhé hovory, tím méně je poslouchat. Všechno, jak vidět, spolupracuje, abych byla stále*

více izolována od všech věcí a žila jen v Bohu. Nic neruší pokoj mé duše. Vše mě pozvedá k němu. Ne, ctihodný otče, nelituji, že jsem se dala Pánu v obět‘. Takto začínala její encefalitida a meningitida, která ji dovedla až k smrti. Rozhodující fáze nemoci byla krátká, téměř nepozorovaná. Léčili ji jako by šlo o pouhé nachlazení. Vše se tak odehrávalo ve skrytosti, jak si sama přála. Komunita se o jejím stavu dověděla až ve chvíli, kdy upadla do komatu.

Její krátký život, podobající se – jak sama jednoho den napsala – *„bílému obláčku, který po rychlém přechodu horizontem vyhnanství, spočine v Boží nezměrnosti“* – šířil líbeznou vůni svatosti nejen v klášteře, ale i v celé diecézi. Tři dny před smrtí, k níž došlo právě o vánocích roku 1927, napsala svému duchovnímu otci: *„Pán mi dává dlít v hlubokém míru, jenž mi dopravá nalézat světlo v temnotách ... a dává mi žít v oddanosti jeho úctyhodnému Srdci“*. Proto se smrt svatých nazývá „zrozením pro nebe“. Světlo, jež zazářilo nad betlémskou jeskyní tak nepřestává pronikat ani ty nejtemnější okamžiky dějin i života každého z nás. Sestra Elia bude dnes, 19. března 2006, v katedrále v Bari beatifikována.

MODLITBA

Ó, sladká skrytosti, miluji prožívat dny v tvém stínu a stravovat tak svou existenci, z lásky k mému sladkému Ježíši ... Když mnohdy uvažuji nad věčnými odměnami, tak nesrovnatelnými s lehkými obětmi tohoto žití, mou duši jímá úžas a v horoucí touze se vrhá k Bohu a volá: „Ó, můj dobrý Ježíši, za každou cenu chci dosáhnout cíle, přístavu spásy. Nic mi neupírej, dej mi trpět. To ať je nejniternějším mučednictvím mého ubohého srdce, skryté jakémukoli lidskému pohledu: prosím tě o holý kříž. Na něm položena chci trávit své pozemské dny“.

Když se trpí s Ježíšem, utrpení je radostí; toužím trpět v lásce, kromě toho nic víc nežádám.

Můj Milovaný, kdo by mě od Tebe dokázal oddělit? Kdo bude s to rozlámat tato silná pouta, která tak úzce váží mé srdce k Tvému?

Snad opuštění tvory? Vždyť právě to pojí duši s Tvůrcem ... Snad strasti, tresty, kříže? Právě uprostřed těchto trnů je zpěv duše, která tě miluje svobodnější a vznešenější. Snad smrt? Vždyť ta nebude než začátkem pravého štěstí duše ... Nic, nic ani na krátký okamžik nedokáže odloučit tuto duši od Tebe. Byla stvořena pro Tebe a je mimo střed svého bytí, nežije-li v oddanosti Tobě.

Můj život je láskou: obklopuje mě tento lahodný nektar, milosrdná láska mě proniká, očišťuje, obnovuje a cítím, že mne stravuje. Volání tohoto mého srdce: „Lásko mého Boha, jen Tebe hledá má duše. Trp a mlč duše má, miluj a doufej, obětuj se a svou obět‘ skrývej v úsměvu, a stále dál ...“

Chci trávit svůj život v hlubokém tichu, abych v nitru duše slyšela vlídný hlas mého sladkého Ježíše.

Budu hledat duše, abych je vrhla do moře milosrdné Lásky: duše hříšníků, ale především duše kněží a řeholníků. S tímto záměrem můj život pozvolna pohasne, stravujíc se jako olej lampy, co bdí u svatostánku“.

Cítím šíři mé duše, její nekonečnou vznešenost, že ji nedokáže obsáhnout ani nezměrnost tohoto světa: byla stvořena, aby spočinula v Tobě, můj Bože, protože jen ty jsi veliký, nekonečný a proto jej ty ji můžeš učinit šťastnou

Sestra Elia di San Clemente

TAJEMSTVÍ VZTAHU KRISTA A CÍRKVE

/promluva Benedikta XVI. při středeční generální audienci, 15. března 2006 na náměstí sv. Petra/

Drazí bratři a sestry,
po katechezích o žalmech a hymnech chval a nešpor bych chtěl věnovat následující středeční setkání tajemství vztahu Krista a církve. Budeme o něm uvažovat, vycházejíc ze zkušenosti apoštolů ve světle úkolu, který jim byl svěřen. Církev byla založena na apoštolském základě jako společenství víry, naděje a lásky. Skrze apoštoly docházíme až k samému Ježíši. Církev se

začala tvořit, když se několik galilejských rybářů setkal s Ježíšem a dali se uchvátit jeho pohledem, jeho hlasem a jeho vroucí a silnou výzvou: „Pojďte za mnou, udělám z vás rybáře lidí!“ (Mk 1,17; Mt 4,19). Můj milovaný předchůdce Jan Pavel II. předložil Církvi na počátku třetího tisíciletí, aby kontemplovala Kristovu tvář (*srov. Novo millennio ineunte, 16 nn*). Ubíraje se stejným směrem, chtěl bych v katechezích, které dnes zahajuji, ukázat, jak se právě světlo této Tváře zračí na tváři Církve (*srov. Lumen gentium, 1*) navzdory omezením a stínům naší křehké a hříšné lidské přirozenosti. Po Marii, čistém odlesku Kristova světla, jsou to apoštolé, kdo nám svým slovem a svým svědectvím předali pravdu o Kristu. Jejich poslání však není izolované, nýbrž klade se dovnitř tajemství společenství, které zahrnuje celý Boží lid a uskutečňuje se po etapách, od staré Smlouvy k nové. K tomu je třeba říci, že nelze zcela pochopit Ježíšovo poselství, jestliže se oddělí od kontextu víry a naděje vyvoleného lidu:

Stejně jako Jan Křtitel, jeho bezprostřední předchůdce, obrací se i Ježíš především k Izraeli (srv. Mt 15, 24), aby jej „shromáždil“ v eschatologické době, která s ním nadešla. A jako Janovo tak i Ježíšovo kázání je zároveň povoláním k milosti i znamením odporu a soudu pro celý Boží lid. I když jeho kázání je vždycky výzvou k osobnímu obrácení, ve skutečnosti stále míří k ustanovení Božího lidu, který přišel shromáždit a spasit. Proto je naprosto jednostranný a bez jakéhokoliv základu individualistický výklad Kristova hlásání království, který shrnul Adolf von Harnack ve svých lekcích o „Podstatě křesťanství“: „Boží království přichází, nakolik přichází v jednotlivých lidech, nachází přístup do jejich duše a oni je přijímají. Království Boží je svrchovanost Boha, jistě, ale je to svrchovanost svatého Boha v jednotlivých srdcích (3. lekce str. 100). Ve skutečnosti tento individualismus je typicky moderní zdůraznění: z hlediska biblické tradice a v hebrejském horizontu, do něhož se umísťuje Ježíšovo působení, i s celou svou novostí, jasně vyplývá, že celé poslání Syna, který se stal člověkem, má komunitární finalitu (zaměřenost na cíl), protože směřuje k tomu, aby shromáždilo v jednotě eschatologický Boží lid.

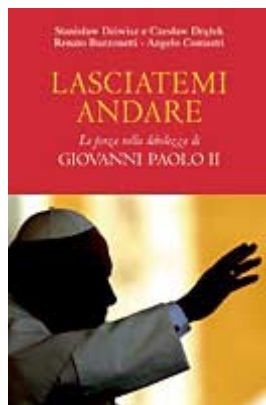

Jasným znamením úmyslu Nazaretského shromáždit komunitu Smlouvy, aby v ní ukázal naplnění příslibů daných Otcům, je *ustanovení Dvanácti*: „Potom vystoupil na horu, zavolal k sobě ty, které sám chtěl a oni k němu přišli. Ustanovil jich dvanáct, aby byli s ním, protože je chtěl posílat kázat a to s mocí vyhánět zlé duchy. Ustanovil tedy těchto Dvanáct...“ (Mk 3,13-16; srov. Mt 10,1-4; Lk 6,12-16). Na místě zjevení, „na hoře“, s iniciativou, která ukazuje absolutní povědomí a rozhodnost, Ježíš ustanovuje Dvanáct, aby byli svědky a hlasateli příchodu Božího království. O historičnosti tohoto povolání není pochyb, nejen pro starobylost a rozmanitost svědectví, nýbrž i z prostého důvodu, že se tam objevuje jméno Jidáše, apoštola zrádce, navzdory těžkosti, jakou tato přítomnost mohla dělat rodící se komunitě. Číslo dvanáct, které zřejmě připomíná dvanáct kmenů Izraele, již odhaluje implicitní smysl prorocko-symbolické akce. Když už zapadla doba systému dvanácti izraelských kmenů, naděje Izraele očekávala jeho nové ustanovení jako znamení příchodu eschatologické doby (je třeba pomyslet na závěr knihy proroka Ezechiela: 35,15-19; 39,23-29; 40-48). Volbou Dvanácti a tím, že je uvedl do společenství života se sebou a dal jim účast na svém poslání hlásat Království slovy i skutky (srov. Mk 6,7-13; Mt 10,5-8; Lk 9,1-6 Lk 6,13) Ježíš chce říci, že nadešel konečný (definitivní) čas, v němž docházejí naplnění Boží přísliby.

Dvanáct, povolaných z různých prostředí, se stávají samou svojí existencí výzvou k celému Izraeli, aby se obrátil a dal se shromáždit v nové úmluvě, v plném a dokonalém naplnění oné staré Smlouvy. To, že jim při Poslední večeři před svým utrpením svěřil úkol slavit jeho památku, ukazuje, jak chtěl Ježíš v osobě jeho hlav přenést na celé společenství pověření být v dějinách znamením a nástrojem eschatologického shromáždění, které začalo v něm. V tomto světle se chápe, jak jim Zmrtvýchvstalý uděluje - vylitím Ducha – moc odpouštět hříchy (srov. Jan 20,23). Dvanáct apoštolů je tak nejzřejmějším znamením Ježíšovy vůle o existenci a poslání jeho církve, záruka, že mezi Kristem a církví není žádný protiklad. Je proto naprosto neslučitelný s Kristovým záměrem módní slogan (heslo), vzniklý před několika léty: „Ježíš ano, církev ne“. Tento individualisticky zvolený Ježíš je Ježíšem fantazie. Nemůžeme mít Ježíše bez reality, kterou On vytvořil a v níž se sděluje.

Mezi Božím Synem, který se stal člověkem, a jeho Církví je hluboká, neoddělitelná a tajemná návaznost, díky níž je Kristus dnes přítomen ve svém lidu. Je stále našim současníkem, je stále současným v Církvi, zbudované na apoštolských základech. Je živým v apoštolské posloupnosti. A tato jeho přítomnost ve společenství, v němž se nám On sám povždy dává, je důvodem naší radosti. Ano, Kristus je s námi, přichází Boží Království.

LASCIA TEMI ANDARE

La forza nella debolezza di Giovanni Paolo II

Bylo velikonoční dopoledne minulého roku, kdy se Jan Pavel II. objevil naposled v okně své pracovny, aby požehnal městu Římu a celému světu. Viditelně trpěl. Jeho tvář brázdila bolest. Pohyb jen nepatrný, pohled upřený. Snažil se promluvit. Chtěl zvěstovat Kristovo zmrtvýchvstání. Ale nedokázal to. Z jeho rtů nevyšlo jediné slovo. Mlčení Petra, bezmocného, souženého nemocí a utrpením, však uchvátilo svět. Síla jeho slabosti otřásla vědomím a zapůsobila na

miliony srdcí. „Bylo by lépe, abych umřel, nemohu-li plnit svěřené poslání“, řekl svým spolupracovníkům. A necelý týden nato, kolem poledne následující soboty, stížen vysokou horečkou, pronáší svá poslední slova: „Nechte mne jít do Otcova domu“.

Před rokem, 2. dubna 2005, zemřel Jan Pavel II. Velký člověk, velký papež, velký protagonista Církve a dějin. Ale především muž, který ve svém životě nebyl ušetřen utrpením. Už v mládí ztratil rodiče, tak drahého bratra, příbuzné. Snášel útrapy války, totalitarizmu, pronásledování, nejprve nacistického a pak komunistického. Muž bolesti, už od počátku svého pontifikátu byl poznamenán násilím - kdy se hrouť při atentátu na náměstí sv. Petra, nemocí, Parkinsonovou chorobou, hospitalizacemi na Policlinico Gemelli. Trpící papež, který z utrpení učinil jedinečnou cestu setkání s Bohem. Papež, jehož pohled se vždy upíral k trpícím, protože věděl, co znamená utrpení.

Rok po jeho smrti vychází v nakladatelství San Paolo sbírka dosud nepublikovaných svědectví o utrpení Jana Pavla II., ve vzpomínkách jeho sekretáře, monsignora Stanisława Dziwisze a Czesława Drazeka (ředitele polského vydání L'Osservatore Romano), papežova osobního lékaře Renata Buzonettiho a monsignora Angela Comastriho, generálního vikáře Svatého Otce pro Città del Vaticano. **Nechte mne jít. Síla ve slabosti Jana Pavla II.** – tak zní název knihy, která je k dispozici v italštině od středy 15. března. Působivé vyprávění o posledních dnech polského papeže, ale také o tragických okamžicích po atentátu, o hospitalizacích v nemocnici, o zprávě nádoru na střevě, o pádech, o Parkinsonovi. A především o privilegované lásce, kterou po celý život choval k nemocným a trpícím. „Lidem stíženým fyzickým či duševním utrpením ihned věnoval zvláštní pozornost“, sděluje sekretář P. Stanislav při vzpomínce na jeho první kněžská a biskupská léta. „Při návštěvách, které konal ve farnostech, se vždy setkával s lidmi osamělými a nemocnými“. A také jako papež ihned projevil velkou starost o trpící. Ve svém prvním poselství Urbi et Orbi se obrátil k nemocným a prosil je, aby se za něj modlili. Téhož dne navštívil policlinico Gemelli, aby jim připomněl, že i když jsou slabí a nemocní, „jsou velmi mocní, stejně jako je mocný ukřižovaný Ježíš Kristus“. „Skrze setkání s nemocnými se Jan Pavel II. spojoval s každým trpícím člověkem na zemi, se všemi, kdo jsou slabí, bezbranní, kdo hladovějí ... Chtěl jim také vyjádřit svou lásku a vyslovit vděčnost Církve, která v nich spatřuje vyvolenou část Božího lidu“, připomíná Mons. Dziwisz. „Utrpení nebylo pro papeže jen čistě negativní záležitostí, ale dívá se na ně jako na „Boží navštívení“, dané k tomu, „aby dalo vzejít dílům lásky k bližnímu“, dodává papežův přítel a sekretář.

Také vzpomínky osobního lékaře, Renata Buzonettiho dokládají tuto velkou sílu, s níž čelil bolesti. „Během cesty po atentátu měl papež podkasaný šat a byly vidět kalhoty zbrocené krví, byla patrná fraktura článků druhého prstu levé ruky a rána po střele na pravém lokti... Když den nato papež nabyl vědomí, mezi jeho prvními slovy bylo „Bolest

... žízeň“, a potom „jako Bacheletovi“, viceprezidentu Csm a někdejšímu prezidentovi italské katolické akce, kterého zavraždily Rudé brigády. Tato vzpomínka se pak v dalších dnech ještě několikrát vrátila na jeho rty“. Poslední léta, měsíce a týdny Jana Pavla II. byly viditelně poznamenány bolestí: od nemožnosti chodit, přes obtíže s řečí ... „Zvlášť náročné byly pro papeže cesty v roce 2004“, vzpomíná jeho osobní lékař. „Jan Pavel II. byl už upoután na kolečkové křeslo, podmíněn slabým a přerývaným hlasem, s tváří znehybnělou v strohou masku utrpení a s pohledem, který se už tehdy upíral do dálky“. Právě kříž se stal magistériem utrpení, jemuž papež vydával před světem svědectví. „Všude znějící odpovědí na papežovu smrt byl šokující projev uznání za to, že se zcela nabídl Bohu pro dobro světa“, říká Mons. Dziwisz. „Poděkování za to, že ve světě nenávisti a násilí, nás znovu naučil milovat a trpět ve službě druhým“.

Věřící farnosti Hroznová Lhota se modlí 16.3. – 22.3. za farnosti Pustiměř, Drysice a Podivice

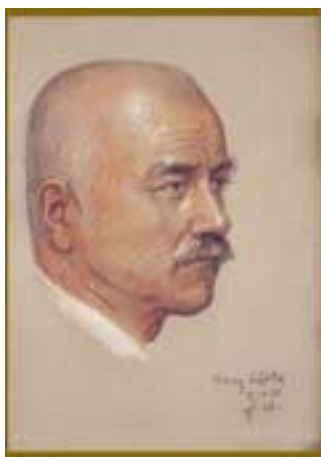
Hroznová Lhota
okr. Hodonín

Modlíme vás z Hroznové
Dry. Tento týden se
modlíme v rámci naší
diecéze za vaši farnost.
Budeme rádi, když
nám pošlete také
pohled.

ANDREA za nás všechny

Terča Alva

Autor snímku: JAS AIR CZ s. r. o. © Letišť 373 41 Hosín
Kontakt: Michal Hamerník, tel.: 038/722 07 83
Tisk & Lito Inpress

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST
HROZNÁVÁ LHOTA
696 63**

*Modlíme vás z Hroznové
Lhoty. Tento týden se
modlíme v rámci diecéze za
vaši farnost. Budeme rádi,
když nám také pošlete poh-
led. Za nás za všechny:*

*Martina
Štěpán Monika*

Autor snímku: JAS AIR CZ s. r. o. © Letišť 373 41 Hosín
Kontakt: Michal Hamerník, tel.: 038/722 07 83
Tisk & Lito Inpress

*Modlíme vás
z Hroznové Lhoty. Tento týden
se modlíme v rámci die-
céze za vaši farnost. Budeme
rádi, když nám také pošlete
pohled.*

Za nás za všechny.

Zdeněk Vendula Klára

Autor snímku: JAS AIR CZ s. r. o. © Letišť 373 41 Hosín
Kontakt: Michal Hamerník, tel.: 038/722 07 83
Tisk & Lito Inpress

POŘAD BOHOSLUŽEB: 19. – 26. března 2006

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 19. března	3. NEDĚLE POSTNÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Josefa MENŠÍKA, rodiče, živou a + rodinu
		DRYSICE 9.30	za + Marii ALTMANNOVOU, manžela a rodiče
		PODIVICE 11.00	na poděkování za 80 let života s prosbou za Boží požehnání
PONDĚLÍ 20. března	SLAVNOST sv. JOSEF, SNOUBENEC PANNY MARIE	PODIVICE 8.00	za + Marii FRÉLICOVOU, manžela, syna, živou a + rod.
		DRYSICE 16.00	za + P. Josefa AMBROSE a +P. Josefa HRAZDILA
		PUSTIMĚŘ 17.30	za + Josefa LUSKU a dvoje rodiče
ÚTERÝ 21. března	ÚTERÝ PO 3. NEDĚLI POSTNÍ		
STŘEDA 22. března	STŘEDA PO 3. NEDĚLI POSTNÍ	DRYSICE 17.00	POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY
ČTVRTEK 23. března	ČTVRTEK PO 3. NEDĚLI POSTNÍ		
PÁTEK 24. března	PÁTEK PO 3. NEDĚLI POSTNÍ	PUSTIMĚŘ 16.30	POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY
		PUSTIMĚŘ 17.00	za + Marii ŠKAŘOUPKOVOU dva syny a duše v očistci
		PODIVICE 17.00	POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY
SOBOTA 25. března	SLAVNOST ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ	PODIVICE 8.00	za + Jana POSPÍŠILA, manželku, dceru a syna
		DRYSICE 16.00	za + Vladimíra JANSKÉHO, manželku a děti
		PUSTIMĚŘ 17.30	za + Marii TRNAVSKOU, manžela a dvoje rodiče
NEDĚLE 26. března	4. NEDĚLE POSTNÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Stanislava KLEVETU a rodiče KOMÁRKOVY
		DRYSICE 9.30	za + Annu KREJČÍ, manžela a rodiče
		PODIVICE 11.00	na poděkování za 80 let života s prosbou za Boží požehnání

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA MĚSÍC BŘEZEN 2006

1. Aby mladí, hledající smysl života, byli chápáni, respektováni a provázeni s trpělivostí a láskou.
2. Aby mezi misionáři v celé církvi rostla touha po vzájemném sdílení a spolupráci.
3. Aby doba postní byla pro nás všechny příležitostí k smíření s Bohem a bližními.
4. Aby Panna Maria, nejvznešenější plod Vykoupení, podněcovala každého z nás k hlubší účasti na tajemství utrpení, smrti a zmrtvýchvstání svého Syna Ježíše.